

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Z. A. B. A.A.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-R2-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2021, č. j. 33 Az 4/2021-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublínské nařízení“), je Francouzská republika, a jeho žádost je tedy nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[2] Žalovaný rozhodoval mj. na základě nově shromážděných podkladů, které do spisu založil poté, co první rozhodnutí o žalobcově žádosti zrušil Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 7. 4. 2020, č. j. 33 Az 5/2020-74, a Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku pro nepřijatelnost usnesením ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29. Krajský soud žalovaného zavázal, aby do úvahy o systémových nedostatcích francouzského azylového systému, které by bránily přemístění žalobce do Francie, zahrnul i poznatky o stavu pandemie nemoci Covid-19 a shromáždil aktuální podklady pro hodnocení této otázky.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u krajského soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Neztotožnil se s žalobcovou námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci ohledně možných systémových nedostatků azylového řízení ve Francii. Krajský soud shledal, že oproti prvotnímu zrušenému rozhodnutí se žalovaný mnohem konkrétněji zabýval situací žalobce a podmínkami jeho návratu do Francie. Ty se od jara 2020 změnilly, neboť přijímací systémy členských států EU jsou v současné době na podmínky šíření pandemie Covid-19 již mnohem lépe připraveny. Ze zpráv o azylovém systému Francie obsažených ve správním spisu ani z obecně známých informací nevyplývá, že by byl zdravotnický systém ve Francii v takovém stavu, aby neumožňoval poskytnutí nezbytné péče přemístěným cizincům z jiných členských států EU. Platná francouzská legislativa upravuje rozpoznávání zranitelných osob a následně vhodné procesní záruky. Krajský soud na základě provedeného dalšího dokazování vyšel z toho, že statistiky šíření nemoci Covid-19 ve Francii nedokumentují zásadně horší situaci, než jaká panuje k datu vydání napadeného rozsudku v ČR, což představuje zásadní změnu oproti době vydání prvotního, zrušujícího rozsudku.

[4] Krajský soud připomenul, že žalobce v řízení před žalovaným nevznesl proti francouzskému přijímacímu systému žádná objektivní tvrzení dosahující tzv. systémových nedostatků. Nedostatek ubytovacích kapacit může žalobce vyřešit, neboť disponuje značnými finančními prostředky, které by mu v případě potřeby měly ve Francii stačit na překlenutí doby do získání ubytování v přijímacím středisku. Soud neshledal, že by byl žalobce zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu ve spojení s čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“). Přes svůj vyšší věk je ekonomicky aktivní a nebylo prokázáno, že by trpěl nějakou závažnou fyzickou či psychickou poruchou. Krajský soud shledal přezkoumatelným i posouzení žalovaného, pokud jde o možnou aplikaci čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Žalovaný dle stěžovatele nedostal pokynům krajského a kasačního soudu, neboť podrobněji a přesněji neposoudil systémové nedostatky ve Francii (především nedostatky v ubytovacím systému), aktuální situaci v této zemi a individuální případ stěžovatele.

[7] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť trpí vnitřní rozporností. Soud totiž shledal, že žalovaný své rozhodnutí věcně správně zdůvodnil, avšak na druhou stranu připustil, že posouzení žalovaného, pokud jde o možnost aplikace čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, by mohlo být podrobnější.

[8] Stěžovatel zopakoval své výhrady vůči francouzskému azylovému systému (konkrétně ohledně ubytování, neposkytnutí finanční podpory, dodržování zákonných lhůt), které jsou obsaženy již v žalobě a které představují systémové nedostatky. Krajský soud se vůbec nezabýval poukazem stěžovatele na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09. Přemístění podle dublinského nařízení brání jeho věk, zdravotní problémy, skutečnost, že ve Francii nikoho nezná, nedostatek finančních prostředků i možnost nákazy nemocí Covid-19. Stěžovatel má oproti názoru krajského soudu za to, že ve Francii existuje oproti ČR zvýšené riziko možnosti nákazy. Je proto tzv. zranitelnou osobou. Tvrzení krajského soudu, který dovedl, že stěžovatel má dostatek prostředků, neboť v ČR nevyužil ubytování zajištěné žalovaným, nemůže obstát, neboť bydlení v ČR je po finanční

stránce výrazně dostupnější než ve Francii, a není vůbec jisté, zda by zde měl možnost jakékoliv výdělečné činnosti.

[9] Stěžovatel rovněž namítl, že jeho přemístění do Francie není možné, neboť došlo k uplynutí lhůt stanovených v čl. 29 dublinského nařízení. Krajský soud usnesením ze dne 26. 2. 2020, č. j. 33 Az 5/2020-16, žalobě proti prvotnímu rozhodnutí žalovaného nepřiznal odkladný účinek. Šestiměsíční lhůta pro provedení přemístění do Francie počala běžet dne 27. 2. 2020 a skončila dne 27. 8. 2020. V této lhůtě ovšem k přemístění nedošlo. Francií tak zanikla povinnost stěžovatele převzít. Příslušným státem je proto podle čl. 29 odst. 2 dublinského nařízení Česká republika.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku. Dále uvedl, že pandemie Covid-19 je celosvětovým problémem a postihuje obyvatelstvo jak ve Francii, tak v ČR bez rozdílu. S přibývajícím počtem očkovaných osob se situace v celé EU rychle zlepšuje, ubývá hospitalizovaných osob a úmrtí. Členské státy jsou již v jiné situaci než začátkem roku 2020. Správní orgány členských států přistupují k přemístění žadatelů s vysokou vážností a požadují informace o negativních testech na onemocnění Covid-19. Státy bez dostatečných ubytovacích kapacit či adekvátní zdravotnické péče dočasně zrušily přemístění, Francie mezi tyto země však nepatří. Stěžovatel nevyužíval ubytovacích kapacit ani v ČR, neboť je soběstačný a má pravidelný příjem, jak sám uvedl. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebo zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[12] Kasační soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud v napadeném rozsudku zdůvodnil, proč považuje závěry žalovaného o nevyužití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení za přezkoumatelné a věcně správné. Pokud současně uvedl, že jeho zdůvodnění by mohlo být značně podrobnější, není to s jeho závěry v rozporu.

[13] Námitka o uplynutí lhůt k přemístění stěžovatele podle čl. 29 dublinského nařízení je nepřijatelná. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.* K uplynutí lhůt došlo dle tvrzení stěžovatele již před podáním (v pořadí druhé) žaloby ke krajskému soudu. Žaloba tuto námitku však neobsahuje. Nejvyšší správní soud proto není oprávněn se jí zabývat. Je si přitom vědom rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 10. 2017 ve věci C-201/16, *Majid Shiri*, ve kterém Soudní dvůr EU uvedl, že z příslušných ustanovení práva EU vyplývá, že žadatel musí mít k dispozici účinný a rychlý opravný prostředek, na jehož základě se může dovolat toho, že šestiměsíční lhůta stanovená v čl. 29 odst. 1 a 2 dublinského nařízení uplynula po přijetí rozhodnutí o jeho přemístění. Stěžovatel měl možnost uplatnit námitku uplynutí šestiměsíční lhůty již při podání druhé žaloby, avšak neučinil

tak; prostředek soudní ochrany splňující požadavky vyplývající z judikatury Soudního dvora EU tedy k dispozici měl, avšak jej nevyužil.

[14] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani způsob, jakým krajský soud a rovněž žalovaný posoudili, zda *existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie* (dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení). Jejich posouzení totiž splňuje požadavky vyplývající jak z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, a také první usnesení o nepřijatelnosti vydané ve věci stěžovatele ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29), tak i Soudního dvora EU (srov. zejména rozsudky ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a M. E.*, ze dne 14. 11. 2013 ve věci C-4/11, *Puid*, a ze dne 10. 12. 2013 ve věci C-394/12, *Abdullabi*, i ESLP (včetně stěžovatelem odkazovaného rozsudku ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, dále rozsudek ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12).

[15] V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu postupoval krajský soud i při hodnocení, zda je stěžovatel zranitelnou osobou (např. rozsudek ze dne 23. 4. 2020, č. j. 2 Azs 47/2020-48, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015-47, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48) a zda měl žalovaný zvážit posouzení žádosti namísto Francie ve smyslu čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, a ze dne 23. 10. 2018, č. j. 7 Azs 238/2018-55). Pokud žalovaný a krajský soud hodnotili mj. to, že stěžovatel má dostatek prostředků, aby si zajistil počáteční soukromé ubytování ve Francii, dokud mu nebude poskytnuto místo v některém z přijímacích středisek, vycházel toliko z jím doloženého tvrzení o jeho vlastních finančních prostředcích.

[16] Napadený rozsudek tedy splňuje relevantní požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž se nijak neodchyluje, a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28).

[18] Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto ani jemu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu